

at deltage i Afstemningen, naar de store Skatteydere gik til Valg alene, uagtet der egentlig intet Skel var. Tror man da virkelig nu, at det vil være muligt i 1914 at gennemføre en høj Alderscensus til Landstinget, samtidig med at man gør det overordentlig store Fremskridt at føre Valgretten op til det Tidspunkt, hvor man som fuldmyndig indtræder i alle sine borgerlige Rettigheder? Jeg er heller ikke i Stand til at se, hvad ondt der er sket ved, at man nu ved Valg til Landstinget har Ret til at møde ved Valgbordene ved 30-Aars-Alderen ligesom ved Valg til Folketinget. Jeg er ikke i Stand til at se, at det nogen Sinde har afstedkommet Fortræd. Ikke heller er jeg i Stand til at se, at det har kunnet radikaliseres Landstinget. Men man maa huske paa, at vil man gaa til en høj Alderscensus, maa man gøre Brud paa det, som har været Traaden indtil denne Dag, og sige: „I, som hidtil har haft Lov til at stemme, naar I var 30 Aar, ved Landstingsvalg, kan ikke faa Lov til det mere!“ Jeg vil se, før jeg tror det, at det bliver muligt at gennemføre en høj Alderscensus som Valggrundlag for Landstinget, jeg vil vægre mig ved at tro det, fordi det forekommer mig, at det vilde være i højeste Grad reaktionært, et Tilbageskridt, samtidig med at vi udvider Valgretten, fordi vi finder det retfærdigt. Men tager man en Alderscensus, som man nogenlunde kan være bekendt, fordi Højre foretrækker en saadan fremfor det mere reaktionære eller konservative Element, Kommunevalgene, hvorfor skulde Venstre da ikke kunne sige: Det kan i hvert Fald ikke blive et Spørgsmaal, hvorpaa Grundlovssagen strander? Jeg er ikke nogen Modstander af den Tanke. Jeg kan godt forstaa den Tanke, der lægges til Grund: at naar vi holder os til de ældre, bliver det mere konservativt, for ikke at sige reaktionært. Men jeg tror ikke meget derpaa, og jeg tror, at man ved at sætte Skranker for den opvoksende Ungdom vil radikaliseres den. Jeg frygter ikke den Radikalisme, der fremkommer gennem den almindelige Valgret eller den udvidede Valgret, men jeg frygter for den Radikalisme, der skabes ved kunstige Skranker, og jeg kan ikke tro, at der kan være nogen i Venstre, der vil være med dertil. Jeg vil i hvert Tilfælde se det, før jeg tror det.

Jeg glæder mig ved, at den nuværende Regering har optaget Grundlovssagen paa den Maade, det er sket. Det er en Erkendelse af, at det er et Forslag, der kan

kalde sammen. At der er forskellige Ting deri, der ikke kan tilfredsstille Højre, har jeg paapeget, og det forekommer mig, at det er meget forstaaeligt, men jeg tror ikke, at der er det mindste i den Paastand, for hvilken der heller ikke er ført noget som helst Bevis, at dette Forslag er radikalt. Det eneste Argument, der er fremført derfor, er, at man har sagt: Ja, men det har jo Tilslutning baade fra de Radikale og Socialdemokraterne; men det er ikke noget Bevis. Jeg vilde skamme mig ved f. Eks. at fremsætte den Paastand, at fordi et Forslag er fremsat udenfor Tinget og har faaet en vis Tilslutning fra Højre, er det et Højreforslag. Jeg har søgt at paavise, at baade det foreliggende Grundlovsforslag, den lille Grundlovsændring og det Forslag, der er fremsat udenfor Rigsdagen, alle har det samme Element til Grundlag og er i Pagt med Venstres historiske Fortid. Vil man søge at bevise, at dette Forslag er radikalt, maa man udlede det af Forslagets Indhold, og da kan man nok forstaa, at Højre kan finde det radikalt, men Venstrepressen skylder et Bevis for, at Forslaget hviler paa et radikalt Grundlag. Jeg glæder mig over, at der ikke fra en eneste Venstremænd her i Tinget er kommet en Udtalelse i den Retning, og jeg tror heller ikke, at den kommer, thi jeg har den Opfattelse, at vi alle er enige om, at Sagen skal fremmes paa dette Grundlag. Ligesom jeg glæder mig ved, at Regeringen har optaget Forslaget paa dette Grundlag, og vil yde min Bistand til, at det saa vidt muligt kan blive ført ud i Livet i denne Samling, saaledes giver jeg ogsaa fuldt ud min Tilslutning til de Udtalelser, der er fremkomne fra Venstres Ordfører, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Og naar jeg loyalt yder Forslaget den Støtte, jeg er i Stand til, gør jeg det ikke, fordi det er en radikal Regering, der sidder — jeg er ikke radikal —, men fordi jeg i den Tid, jeg har levet og virket i det offentlige Liv, har bundet mig til Grundlovssagen, fordi jeg mener, at det er en Sag, Venstre maa føre ud i Livet uden at spørge om, hvorfra den faar Tilslutning. Naar det er Venstres Tanker, der føres ud i Livet, hvorfor i al Verden skulde saa Venstre staa og skele efter, fra hvilken Side de faar Støtte? Grundlovssagen maa jo helst søgesin Støtte i alle Lejre, for at Løsningen kan blive saa god og tilfredsstillende som muligt. Jeg haaber og ønsker, at det maa lykkes denne Regering — ligesom jeg, maaske med større Varme, ønskede, det